

Cséby Géza

Régies vers Rezi romjainál

S míg elnézem e romos várat
feltolul bennem valami furcsa bánat –
az ősz teszi,
vagy régi emlékeim árnya?
Egy cinke röppen épp az ágra,
torkában dallal.
Bolondos dal, talán ismerős lehet
ezt küldtem egykoron Neked,
s most itt zenél.
Fülemben itt van még a nóta,
oly sok mindent feledtem azóta,
ezt – nem lehet.
Már itt marad örökre velem,
mert Te is itt maradsz nekem,
és eldaloljuk majd,
ha jön a fáradt, langyos ősz,
e bánatos, kivénhedt, agg dizóz,
e furcsa éneket.
De látom jól, hogy haldoklik a nyár,
bár izzik még az őszi napsugár,
a tél már itt topog.
Mi megyünk, kéz a kézben, kísér a dallam,
köröttünk szétárad, alig hallhatón, halkán,
nekünk zenél.
És tudjuk már, ki szerencséjét oly reménnyel várja,
és úttalan útjait örökkön járja,
azok – mi vagyunk.

Hetvenkedünk

Hetvenkedünk, hetvenkedünk,
lassan bizony mi is megyünk.
Köd előttünk, köd utánunk,
egy kapuig meg sem állunk.
Nincs melegünk, nem is fázunk,
benn már készül örök ágyunk.
Közülünk vagy százan mentek,
vissza sose leselkedtek.
Őszi harmat lábuk nyomán.
Erre mentek? Arra talán?

Téli fagyban, nyári hóben,
uszályuk leng elmenőben,
emlékük a szél felkapja,
friss sírjuk hantjára rakja.

Csu Fu már messze jár...

Csu Fu már messze jár.
Nem látja Drangalag
édes fügefáit,
meredek szöllejét,
melyre egykor
cellája ablakát
nyitotta.
Mert Csu Fu
már messze jár,
mosolyog,
nem ír,
nem szemzi
éles késével
mandulafáit.
Szavai
ott pihennek
Tab és Bece
dombjain,
a reggeli harmat
cseppjeiben.
Mert megírta
mi reá méretett,
szerteszórta
gyöngyszemeit
a versnek,
hogy összeszedhesse,
ki ért a szóból.

Miért kérditek hát,
hol jár Csu Fu?

Csu Fu ott jár
a Nap mögött.

(Tab, 2017. április 11.)

*Szerkesztőségünk szeretettel
köszönti az idén 70 éves költőt.*